

﴿١٠٧﴾ سُورَةُ الْمَاعُونِ MÂÛN SÛRESİ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Bu sûre-i celile Mekke'de nâzil olmuş, 7 âyettir. Mâûn; zekât vermek yahut bir şeyi emanet vermek şeklinde yardım demektir. Dini yalanlayan, iyilikten uzak duran kimseler hakkında nâzil olmuştur.

1- أَرَأَيْتَ الَّذِي يُكَذِّبُ بِالْإِيمَانِ

Hâlik-i Kâinât diyor. Ey Habibim taaccûp ettin mi o kimseyi ki "Din, yalandır diyeni gördün mü?" Yâni kıyâmette hesaba, cezâyâ imân etmiyor.

2- فَذَلِكِ الَّذِي يَدْعُ الْيَتِيمَ

İşte o, yetimi öksüzü men eder, itip kakar.

3- وَلَا يَحْضُ عَلَىٰ طَعَامِ الْمِسْكِينِ

Yoksulu, fakiri doyurmaya teşvik etmez, ön ayak olmaz.

4- فَوَيْلٌ لِّلْمُصَلِّينَ

5- الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ

Veyl olsun. Veyl; Şiddetli azap mânâsıdır. Vay hâline o namaz kılanların ki kıldıkları namazın değerine aldırış etmezler. Yarızıklar olsun O Âllâh huzurunda duranlara ki! Namazlarını yanlış olarak (veya yanlış yere) kılanlar. Namazlarından gafildirler.

6- الَّذِينَ هُمْ يَرَاؤْنَ

Onlar gösteriş, riyâkarlık yapıyorlar. Namazlarını Hâlik'e değil, Hâlik'in ibadetine başkasını şerik yapıyorlar. Âllâh şerikli ibadeti kabûl etmez. Meselâ namaz kılıyor da "halk da beni görsün" diye şerik yapıyor. Gösteriş yapıyor.

7- وَيَمْنَعُونَ الْمَاعُونَ

Zira zekâta (hayra) mâni oluyorlar. Yardım etmekten sakınırlar.

Mâûn; Zekât, atıyye ve ihsan mânâsına gelir. Kabkacak, balta, kova gibi âriyet; alınıp verilmesi mu'tad olan şeylere de mâûn denir.

Sûre-i celile; Âs bin Vâil veya Velid bin Mugire yahut Ebû Cehil hakkında nâzil olmuştur. İbni Abbas Radıyallâhû Anh'dan; "Hasis ve mürâi bir münâfık hakkında nâzil olduğu" da mervidir.

Rivâyete göre; Ebû Cehil, bir yetimin vâsisi imiş. Yetim çıplak olarak kendi malından bir şey istemeye gelince, Ebû Cehil surat asarak onu kovmuş.

Ebû Süfyan da bir deve boğazlamış. Bir yetim et isteyince, sopa ile ona vurmuş.